

להזדרזת נתן

גליון כ"ג (שנה ג') ♦ פרשת פקודי ♦ חודש אדר ב' שנת תשפ"ד
משנכנס אדר מרבין בשמחה

תורת נתן

פנינים מספר
"להורות נתן" על התורה

ב'המשכן' ומשכן
נרמזים שני בתי המקדש

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן וְהַמִּזְבֵּחַ וְהַעֲדָת וְגו' (א, לה, כא). כתב בעל הטורים משכן בגימטריא ת"י, כי בית ראשון עמד ת"י שנה וכמנין משכ"ן שנה היה עדות שהשכינה שורה בישראל.

ויש להוסיף דתיבת "המשכן" עם האותיות עולה ת"כ, שהוא כמנין השנים שעמד הבית השני, נמצא דבהמשכן ומשכן נרמזים שני הבתים.

טעם שהיו צריכים להגיד בפה ולא סגי במחשבה לשמה

בְּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה (א, א). פריש בספר אור החיים, שהיו אומרים בשעת המלאכה הרי אנו עושים דבר זה כאשר צוה ה' את משה עכ"ל.

וצריך ביאור שהצריכו דוקא לומר בפה והלא בקדשים סגי בסתמא דלשמה קאי וכדאיאת בזבחים (ב,).

וי"ל דדוקא בקרבן שייך הך דסתמא לשמה קאי דסכין מושכתו למה שהן, הואיל שכבר נתקדשו מתחלה לשם קרבן זה עולה לשם עולה וחטאת לשם חטאת, וא"כ אמרין דבשעת שחיטה סתמא לשמה קאי לשם מה שהוקדש, אבל בעשיית כלי מקדש דבעינן לשמה וכדאיאת ברמב"ם ותוספתא, שהכלי בשעת עשייתו לא נתייחד עדיין לשם מה שהוא, א"כ בעינן שיכוון לשמה בהדיא. ועוד יתכן דכיון דכתיב ועשו לי מקדש דמזה ילפינן דבעינן עשייתן לשמן, וכתבו תוס' רפ"ג דגיטין דבגט לכ"ע אין ברירה דכיון וכתב לה לשמה שיהא מבורר

לשמה עיי"ש, וא"כ גם בעשיית כלי משכן בעינן שיהא מבורר לשמה ולא מהני סתמא. ויש לעיין עוד בסוגיא דזבחים שם.

עשו על דעת ה' - שיכלל בזה כל הסודות הגנוזים והטמירים

וַתְּכַל קָל עֲבֹדַת מִשְׁכָּן אֶהְיֶה מוֹעֵד וְנַעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה בְּנֵי עֲשׂוּ (ל, לט). יש לפרש, דהנה במלאכת המשכן נגזרו סודות גדולים ונוראים אשר אין שכל האנוש משיגו, ואף ישראל ככל שהשיגו מעלות ומדרגות גדולות בבניית המשכן וכמו שהעיד קרא על בצלאל שמלא אותו ה' בחכמה ובתבונה, מ"מ לחכמת ה' אין חקר ואין ביד אדם להשיגו, ואי אפשר להשיגו בשלימות - ברם ישראל רצו לקיים מצות ה' בשלימות וידעו ששלימות המעשה לא יתכן אלא ע"י שלימות מחשבה כוונת כל הסודות הגנוזים, ומכיון שלא יכלו לרדת עד סוף דעת אלוקים כי לא מחשבותיו מחשבותנו - מה עשו, אמרו כל מעשנו מכוונות לקיים מצות ה' ודעתנו לעשות מלאכת המשכן על דעת השי"ת וכוונתו יתברך - וכדאיאת בסה"ק לכיון בעשיית המצוה על דעת הצדיקים היודעים סוד ה'.

וזהו שאמר הכתוב "ויעשו בני" ככל אשר צוה ה' את משה", שכוונו בשעת העשייה לעשותו על דעת וכונת השי"ת שצוה למשה, ועל ידי כונה זו, "כן עשו", בזה עשו את המשכן בשלימות, וכפירש"י (פ' פנחס) כן בנות צלפחד דוברות, יאות, שיפה תבעו, וה"ה כאן, יפה עשו בשלימות עשו.

יפה נדרשת

מדוע השמיט הרמב"ם דין משנכנס אדר מרבין בשמחה

הרי שכל החודש כולו הוא חודש של שמחה. והר"ף והרא"ש באמת מעתיקים את דברי הגמ' שבחודש אדר מרבין בשמחה, וזולת רבינו הרמב"ם שהשמיט דין זה, וכבר עמד בזה השואל בשו"ת חתם סופר (הא"ה סי' ק"ט) עיי"ש. ולפום ריהטא נראה לומר בזה, דהנה בגמ' שם אמרו, אמר רב פפא הלך בר ישראל דאית ליה דינא בהדי נכרי לישתמיט מיניה באב דרע מזליה ולימצי נפשיה באדר דבריא מזליה עיי"ש. הרי שכל הענין של מרבין בשמחה בחודש אדר הוי לענין דאז בריא מזליה.

והנה דרכו של הרמב"ם להשמיט כל הדברים שעניינם מחוץ לדרך הטבע כגון רוח רעה וכדומה, וע"כ כיון שכל הענין של מרבין בשמחה קשור למזלות, ע"כ השמיטו הרמב"ם, דהרמב"ם ס"ל דלישראל אין שייכות למזלות.

(מוצש"ק ר"ח אדר שני שנת תשנ"ז)

הנה חודש אדר יש בו חשיבות גדולה, בגמ' תענית (טז). אמרו כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה כך משנכנס אדר מרבין בשמחה.

ויש לרמז בזה, דע"י שמרבין בשמחה בחודש אדר גורמין שלא יצטרכו למעט בשמחה בחודש אב, שהרי חודש אדר הוא חודש שנהפך מיגון לשמחה, ויש בכוחו להפך מיגון לשמחה, כמו כן אנו מקווים שחודש אב שהוא חודש של יגון ואנחה ייפך גם הוא במהרה לששון ולשמחה. וזהו הכוונה כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה היות שבחודש אב ממעטין בשמחה כך העצה לכך היא שבחודש אדר יהיו מרבין בשמחה, ועי"ז יושפע לחודש אב ג"כ כח להפך מיגון לשמחה. וחזינו דכל החודש הוא חודש של שמחה, ולא דוקא בימי הפורים גופא, וכדכתיב במגילת אסתר (ט, כב) והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משהת ושמחה וגו'.

שיח מזהר"ן

פנינים מספר
"שיחות מלוא מלכה"

משה רבינו מהימנא - ז' אדר

משלוח מנות ומתנות לאביונים נתקנו לעילוי נשמת משה רבינו

דבר חידוש כותב האלשיך הקדוש בפירושו על המגילה (ט, כב) בשם הרלב"ג [עיי' קיצור אלשיך שם], שהמצוה שתיקנו לו חז"ל משלוח מנות ומתנות לאביונים, תיקן מרדכי הצדיק שבני ישראל יתנו מתנות לאביונים, דאיאת במדרש דבשעת גזירת המן בא אליהו אצל משה ואמר לו שבניו שרונים בצרה ויעמוד ויתפלל כדרכו, אמר לו משה שהוא צריך שישתתף עמו עוד צדיק אחד בתפילתו, ואמר לו אליהו הנביא שיש צדיק אחד בדור הזה והוא מרדכי הצדיק ושניהם יחדיו יתפללו באותה שעה וגזירת המן תתבטל, וכיון שגזירת המן נתבטלה בכוחו ובסיועו של משה רבינו, ע"כ תיקן מרדכי הצדיק שינתנו משלוח מנות ומתנות לאביונים איש לרעהו, לזכר ולעילוי נשמת משה רבינו עליו השלום עכ"ל. ולכאורה יש לשאול, הרי בכל התורה מצונו שמשה התפלל להשי"ת יחיד, ולמה כאן נצרך לסיועו של מרדכי הצדיק, וכנראה שבחיי חיותו היה לו כח גדול יותר ולא הוצרך לשותף, משא"כ במותו.

ולכאורה צריך ביאור למה הלך אליהו הנביא דוקא למשה רבינו שעתירי רחמים בעד בני ישראל מפני גזירת המן, הלא מצונו במדרשים דבשעת חורבן בית המקדש הלך אליהו הנביא למערת המכפלה אל האבות שיתפללו על בניהם שבגולה, ולמה כאן הלך דוקא אצל משה. אמנם כד מעיינינו טובא נזכר דבל הענין של פורים וגזירת המן קשורה למשה רבינו עליו השלום, דהנה אמרו בגמ' מגילה (ג, א) כיון שנפל פור בחודש אדר שמח שמחה גדולה אמר נפל לי פור בירח שמת בו משה ולא היה יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד עיי"ש. הרי שהמן ביקש לנצל את כח מיתתו של משה רבינו להרע לבני ישראל, וע"כ הלך אליהו הנביא דווקא אל משה, ואמר לו שהמן הרשע מבקש לנצל את הכח שלך לרעה, עמוד והתפלל על בניך השרויים בצרה. ובאמת בשו"ת שאילת יעב"ץ (ח"א סי' ק"ז) נשאל היאך יש לנהוג בשנה מעוברת בתענית ז' אדר יום מיתת משה רבינו עליו השלום, והשיב עלה בזה"ל "וכך היתה דעתו של אמה"ג ז"ל שהעיקר להתענות בשני, דומיא דפורים שנוהג בשני, ומסתבר ליה דהא בהא תליא, שבו היה הנס כדאמרין (מגילה ו) שכיון שנפל הגורל לפני המן באדר, שמח והוא לא ידע שבשבעה באדר מת ובשבעה בו נולד, שהגינה זכותו של משה, א"כ בדין הוא שתעניתו ופורים שיון להיות נוהגין בחודש אחד" עכ"ל.

[ועיין דרשות חתם סופר (דף קצ"ו ד"ה ונהפך) דמפרש הגמ' הנ"ל תנא כיון שנפל פור בחודש אדר שמח שמחה גדולה אמר נפל לי פור בירח שמת בו משה ולא היה יודע שבשבעה באדר מת משה ובשבעה באדר נולד, וגרין להבין מאי טעמא הקדים מיתתו ללידתו, ואיפכא הוה ליה למימר בז' נולד ובז' מת. וי"ל דודאי המן ידע כי נולד משה רבינו בז' באדר, אך חשב כי אחר שמת ביום הזה ממיילא הורע מזל היום, והוא לא ידע כי הצדיקים מיתתם הוא חיים האמיתיים וכאלו נולד אז הנשמה וכו', והיינו דלא ידע כי בז' מת משה ואח"כ נולד באותו היום בעצמו, וגדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם (חולין ו) עכ"ל].

ברם דברי הרלב"ג ז"ל עדיין צריכים ביאור, דמרדכי הצדיק תיקן משלוח מנות ומתנות לאביונים לעילוי נשמת משה רבינו, וכי משה רבינו צריך עלייה לנשמתו, והרי מי לנו גדול ממושה, ובגמ' ראש השנה (כא) אמרו, חמישים שערי

המשך בעמוד הבא

דבר בעתו

יום פטירת הצדיק הוא בעצם יום לידתו שמתעלה יותר

ומה יקרו דברות קדשו של רבינו החת"ס, שכתב בדרשותיו (דף קצ"ו ד"ה ונהפך) לפרש אמרם (מגילה יג) תנא כיון שנפל פור בחודש אדר שמח המן שמחה גדולה אמר נפל לי פור בירח שמת בו משה, ולא היה יודע שבשבעה באדר מת משה

המשך בעמוד הבא

חק נתיב

עניני הלכה
משולחני שול רבינו זצ"ע

וַיִּבְרַךְ אֹתָם מֹשֶׁה (לט, מג) - וברש"י אמר להם יהי רצון שתשרה שכניה במעשה ידיכם (תהלים ז) ויהי נועם ה' אלקינו עלינו וגו' והוא אחד מ"א מזמורים שבתפלה למושה:

שייך בזה אגודות אגודות, כיון בדבין הן חלוקים במנהגייהם, שכל הצבור צריך לומר סליחות משום שהוא תענית צבור, אבל בעל ברית שהוא בעל שמחה פטור. והנה לפי זה גם בחתן שאינו אומר ויהי נועם ג"כ ליכא משום אגודות אגודות, כיון דאיכא טעם בדבר אמאי הוא פורש מן הצבור, כיון שהוא חתן ואסור בעשיית מלאכה. ועל פי סברא זו יש גם מקום ליישב מה שהביא כת"נ"י מקונטרס נועם מגדים מהפרמ"ג (ולא ראתיו) דחתן לא יאמר למנצח, ואף שהצבור אומרים, ולכאורה איכא בזה משום אגודות אגודות. ברם להמבואר היכא שיש טעם בדבר על המנהגים החלוקים, ליכא משום אגודות אגודות. ויש עוד להעמיק חקר בגדרי אין עושין אגודות אגודות ואכמ"ל.

אם ראוי לחתן לומר ויהי נועם ואתה קדוש במוצאי שבת - שהרי אסור במלאכה בז' ימי המשתה

יקרתו הגיעני, וע"ד השאלה אם ראוי לחתן לומר ויהי נועם ואתה קדוש במוצאי שבת, כיון שהוא אסור בעשיית מלאכה בכל ז' ימי המשתה, וכמו שאין אומרים ויהי נועם במוצ"ש אם חל יום טוב באמצע השבוע.

ונבל מקום לא מצינו בפוסקים, וממילא מזה עצמו ראה שגם חתן יאמר ויהי נועם, דהרי היא מילתא דשכיחא והוי להו להפוסקים לכתוב כן. והטעם י"ל עפ"י המבואר בירושלמי, והובא ברא"ש תענית פ"ק ג' (ג), דהא דאין מזכירין גשמים בליל חג האחרון של סוכות, כיון דכבר עברו ימי החג ואין הגשמים סימן קללה והיה ראוי שיתחיל מיד בערב, ומשני לית עמא תמן, כלומר אין כל העם מצויין בערב בבית הכנסת נמצא זה מזכיר וזה אינו מזכיר ויהיו אגודות אגודות עיין שם. והב"ח (או"ח סי' רצ"ה) כתב, דמהאי טעמא אין אומרים בכל מוצאי שבת ואני זאת בריתי, דכיון דבליל ט' באב אין אומרים שלא יהא נראה כמקיים ברית על הקינות, ולכן בכל ימות השנה אין אומרים כדי שלא יהא חלוק ליל מוצאי שבת דכל השנה מליל ט' באב, דאם יהיו מתחילים לומר בכל מוצאי שבת יבוא כל יחיד המתפלל בביתו בליל ט' באב, ג"כ להתחיל ולומר ואני זאת בריתי, על כן חייב שלא יהא הדבר חלוק, זה מזכיר וזה אינו מזכיר, השוו מדותיהם, וכמו שאמרו בירושלמי הנ"ל כדי שלא יהא דבר מעורב ביניהם, זה מזכיר וזה אינו מזכיר עיין שם. הרי דאינו ראוי שיעשו אגודות אגודות, וא"כ אינו ראוי לחתן שיפירוש מן הצבור ולא יאמר ויהי נועם, כדי שלא יהיו אגודות אגודות.

ומוה יש לכאורה סתירה למאי שהביא כת"נ"י, משערי תשובה (סי' קלא אות ט"ו) דבתענית צבור שאומרים סליחות, מ"מ בעל ברית אין צריך לומר הפיוטים ותחנונים עיין שם, והלא אין לעשות אגודות אגודות. אך יש לחלק, דזוקא לענין אמירת ואני זאת בריתי בט' באב, שהיחיד שאמרו בביתו יאמר מלא רצון, דהא בט' באב אינו רואי לומר כדי שלא לפרות ברית על הקינות ועוד טעמים המבואר בפוסקים שם, ואם יאמר הרי יפירוש מן הצבור בלא שום טעם, ולכן שייך בזה לומר שלא לעשות אגודות אגודות. וכן בהזכרת גשמים, הרי גם הציבור היה מן הראוי שיזכיר גשמים בליל חג האחרון, דהא באותו זמן כבר עברו ימי החג ואין הגשמים סימן קללה, וא"כ אין שום טעם לחלק בין הצבור לבין זה היחיד שמתפלל בביתו, ולכן אם הם חולקים במנהגם איכא משום אגודות אגודות. אבל בעל ברית שאינו אומר סליחות, הלא יש טעם בדבר למה אינו אומר כיון שהוא בעל שמחה, ועל כן לא

ועל דרך אגדה יש להוסיף, דהא כתב הטור או"ח (סי' רצ"ה) שנוהגין לומר ויהי נועם במוצאי שבת לפי שהוא מזמור של ברכה שבו בירך משה לישראל בשעה שסיימו מלאכת המשכן - והובא ברש"י (פ' פקודי ל"ט מ"ג) שבירכם משה יהי רצון שתשרה שכניה במעשה ידיכם ויהי נועם וכו' עיין שם - והנה אמרו חז"ל (פסטה ז' א) איש ואשה זכו שכניה בניניה עיין שם, נמצא דחתן וכלה בז' ימי המשתה מקיימים את ביתם שיהא משכן להשראת השכינה, והרי בהקמת המשכן בירך משה את ישראל בברכת ויהי נועם ה' וגו' ומעשה ידינו כוננה עלינו, שתשרה שכניה במעשה ידיכם, וא"כ ודאי זנכון שגם החתן יאמר ברכה זו כדי שיזכה שביטוי יהא בחינת משכן מקום השראת שכניה, והרי ברכה זו של ויהי נועם עיקרה נאמר על המשכן.

ומוה יש לכאורה סתירה למאי שהביא כת"נ"י, משערי תשובה (סי' קלא אות ט"ו) דבתענית צבור שאומרים סליחות, מ"מ בעל ברית אין צריך לומר הפיוטים ותחנונים עיין שם, והלא אין לעשות אגודות אגודות. אך יש לחלק, דזוקא לענין אמירת ואני זאת בריתי בט' באב, שהיחיד שאמרו בביתו יאמר מלא רצון, דהא בט' באב אינו רואי לומר כדי שלא לפרות ברית על הקינות ועוד טעמים המבואר בפוסקים שם, ואם יאמר הרי יפירוש מן הצבור בלא שום טעם, ולכן שייך בזה לומר שלא לעשות אגודות אגודות. וכן בהזכרת גשמים, הרי גם הציבור היה מן הראוי שיזכיר גשמים בליל חג האחרון, דהא באותו זמן כבר עברו ימי החג ואין הגשמים סימן קללה, וא"כ אין שום טעם לחלק בין הצבור לבין זה היחיד שמתפלל בביתו, ולכן אם הם חולקים במנהגם איכא משום אגודות אגודות. אבל בעל ברית שאינו אומר סליחות, הלא יש טעם בדבר למה אינו אומר כיון שהוא בעל שמחה, ועל כן לא

המשך "שית מוהר"ן

בינה נבראו בעולם ומשה רבינו השיג מ"ט שערי בינה, ומה שייך להעלותו. ברם בדורינו אנו מצינו כעין זאת, כי שמעתי שכת"ק מרן אדמו"ר מוה"ר"א מבעלזא זצ"ל היה מנהגו בכל שנה ביום ז' אדר להדליק נרות, וצויה להגיד בהאי לישנא "לעילוי נשמת מורה מוריני רבי משה בן מורה מוריני רבי עמרם", וחזינן דמשה רבינו שהיה גבוה מעל גבוה, שייך בו ג"כ הענין של עליית מדריגה בשמים, ואדרבה הוא הנותן, דכיון שהוא השיג כ"כ הרבה והיה גבוה יותר מכולם, לכן היה ביכולתו להגיע להעלות למדריגות גבוהות יותר ויותר.

בענין זה ראיתי פעם דבר נפלא מהגה"ק רשכבה"ג רבי יוסף שאול נאטנזאן זצ"ל, א"ל לפרש מקראי קודש (תהלים קי"א) הים ראה ויננס הירדן יסוב לאחור ההרים רקדו כאלים גבעות כבני צאן, מה לך הים כי תנוס הירדן תסוב לאחור ההרים תרקדו כאלים גבעות כבני צאן, מלפני אדון חולי ארץ מלפני אלוקי יעקב וגו'. וצריך ביאור אמאי כפל לומר בדרך שאלה ותשובה. ופירש, דהנה בנוהג שבעולם אימת הגבור על החלש, אבל הגבור אינו בורח במנוסה מן הגבור אף שהורדף גבור טפי. וזה ששואל מה לך הים הגדול כי תנוס במנוסה מהרה, ואילו הירדן שהוא נהר קטן רק יסוב לאחור, וכן ההרים הגדולים רקדו כאלים

הגה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זצ"ל, א"ל ופעם אחת בליל שב"ק אחזתו יראה גדולה עד מאוד, ואמר שהוא משירי קדושתו של אותו צדיק, והנה הים כשראה ארונו של יוסף, אחזתו יראה גדולה, וע"כ נס מחמת גודל היראה, אבל הירדן שהוא בעל השגה פחותה מן הים רק יסוב לאחור.

עוד מצינו בחז"ל הענין והקישור בין נס פורים למושה רבינו עליו השלום, והוא מאמר תמוה בגמ' חולין (קלט), משה מן התורה מנין בשגם הוא בשר, פירש"י, בשגם בגימטריא כמו משה וכתוב שם והיו ימיו מאה ועשרים וכך היו ימי משה כלומר עתיד לבוא בשגם משה מן הנולדים וכן ימיו. המן מן התורה מנין המן העץ, פירש"י, יתלה על העץ. אסתר מן התורה מנין, ואנכי הסתר אסתיר פני, פירש"י, בימי אסתר יהיה הסתר פנים ומצאוהו צרות רבות ורעות. מרדכי מן התורה מנין מר דרור ומתרגמיני מירא דכיא עיי"ש. וחזינן להדיא דבגמ' לא קישרו שום צדיק אחר לאותו ענין של המן מרדכי ואסתר, רק את משה רבינו, שהיה קשור במעשה גזירתו של המן, וכמו שביארנו לעיל שהחב שנתן להמן לחשוב שיוכל להוציא לפועל את גזירתו, היה הענין שנפל הפור ביום מיתת משה רבינו עליו השלום.

(מוצג"ק מברכין אדר שני שנת תשנ"ז)

ואילו גבעות הקטנות רק כבני צאן, והלא היה צריך להיות להיפוך שהים הגדול רק יסוב לאחור והירדן הקטן ינוס. אך התורה היא, כי מלפני אדון חולי ארץ — דגבי בשר דם, גבור אינו בורח מגבור, אבל לגבי הקב"ה ככל שהוא גדול יותר כך הוא משיג יותר את גדלות הבורא ויש עליו יראה מפחד ה' והדר גאווה, וכמו שכתב הרמב"ם (פ"ב מיסודי התורה ה"ב) דאין יגיע לאהבה וליראה, ע"י שיתבונן במעשי ה' ונפלאותיו מיד הוא נרתע לאחוריו וירא ויפחד עיי"ש. וזהו שאמרו דהיות כי מלפני אדון חולי ארץ מלפני אלקי יעקב, לכן שהוא בעל השגה גדולה לכן ברח יותר מירדן הקטן עכ"ל. וכן מסופר מצדיק שהתפלל שישגי יראת ה' של הרמב"ם, וקיבל יראה שלא היה יכול לסבול, והתפלל שיחקו ממנו מדריגה זו, דכל שגדול יותר כך יראתו יותר.

ובה יש לפרש המדרש הידוע, הים ראה ויננס, מה ראה - ארונו של יוסף ראה, ותמוה. ולהמבואר יש לומר דרצו לתרץ במדרש הים ראה ויננס מה ראה שוינסו הוה ליה רק ליסוב לאחור כמו הירדן, ומתוך ארונו של יוסף ראה דיוסף היה עמוד היראה שאמר את האלקים אני ירא (מקץ מ"ב, יח), וכאשר ראה הים את ארונו של יוסף, עיי"ש קיבל יראת ה' גדולה מאוד, וכמו שנאמר מהגה"ק הישמח משה זצ"ל א"ל שהיה בעיר אחת והתפלל בחדר שבו התפלל מלפניו

פריו בעתו

פנינים יקרים מהספר החדש על מסכת שבת - לפי סדר הלימוד של 'דרשו'

התנוקות של בית רבן היו מוסרין פרישות וקורין לאור הנר (שבת י"ג). בפ"י רבי נסים גאון כתב, כי התנוקות יתרחקו מן הקריאה ויאהבו שיכבה הנר ואנו בטוחים בהן כי הם לא יטו את הנר ולפיכך הותר להם לקרוא לאור הנר עכ"ל. ומכאן שיעניתא למש"כ הט"ז או"ח (סי' תקנ"ד סק"א) דהא התנוקות של בית רבן בטילים בתשועה באב, דאין הטעם משום שהם שמחים דודאי אין להם שמחה, אלא משום המלמד ששמח בדברי תורה שלומד עמהם עיי"ש, ודלא כה"ח שנראה מדבריו דגם להתנוקות יש שמחה, וכמש"כ בביאור הלכה שם.

המשך "דבר בעתו"

ובשבעה באדר נולד. וצריך להבין מאי טעמא הקדים מיתתו ללידתו, ואיפכא הוה ליה למימר בז' באדר נולד ובז' באדר מת. ויש לומר דודאי ידע המן כי משה רבינו נולד בז' באדר, אך חשב כי אחר שמת ביום הזה ממילא הורע מזל היום, והוא לא ידע כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייתם (חולין ז'), ולא ידע כי בז' באדר שמת בו משה הרי הוא נולד מחדש באותו היום עצמו, ביתר עוז ותעצומות עכ"ל. והיינו כדברינו שיום פטירת הצדיק הוא בעצם יום לידתו שמתעלה יותר. (כ"ה תשרי תשס"ח)

מתוך צוואת רבינו זצוק"ל

י"ב אדר א' תשנ"ז
ז"א וקפ"א

"וכל מי שיעזור להדפסת הספרים תהא לו לזכות גדולה בזה ובכא"

י"ב אדר א' תשנ"ז
ז"א וקפ"א

"וכל מי שיתן ממון להדפסת הספרים

אזיה לו למליץ יושר בעוה"ז הכל לפי רצון הבורא"

ניתן לקיים צוואתו הק' ולהשתתף בהדפסת הספרים ולזכות "למליץ יושר" ול"זכות גדולה בזה ובכא" וכלשון רבינו הגה"ק זצ"ל בצוואתו הק' על ידי עמדות "גדרים פלוס" - "מכון להורות נתן"

י"ל על ידי
מכון להורות נתן' להוצאת והפצת
כתבי רבינו בעל 'להורות נתן' זצ"ל
- לקבלת העלון במייל וכן להערות
הוצעות - נא לפנות לאימייל
mln0527157594@gmail.com

